

Simon Lajos

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás	Tárgy	Helv	Személy
	725.094		"1959"

Szerző: *Eötvös István*, 1959. nov. 15.

'Átványerdők mélyén, nádkulisszák mögött csinosodik Budapest

Fotó: ... Két emelet magasban az Éva utca fölött

Egy nyugdíjas meséli idős barátjának:
 — Képzeld, eljövök otthonról reggel, látom, hogy *bontják az állványt* a sarki épületről. Délben még mindig dolgoznak. Délután nem mozdultam el otthonról. Másnap délelőtt kilépek a kapun, keresem a sarki ház állványait, s nincsenek. Azaz, ott voltak halomba rakva, már jött is értük a teherautó. Este hazafelé tartok, hát egész elfelejtettem, hogy lebontották az állványokat. Odaérek a sarokhoz, nem látom az épülő házat, mondom: *Mi az ördög! Csak nem tévedtem el!*

Eltévedhet a pesti is

S valóban: a pesti ember, akiről azt beszélnek, hogy rohansz, villamosozol, autóbuszon robogsz kötelességed után, akit olykor megbírságotól a rendőr, mert nagy rohanásodban tilosba lépsz, azt mondom: nincs időd körülpillantani. Szentelj egy órácska időt, lassabban haladj, nézz végig a Rákóczi úton, a Körúton, a Belvárosban, és mindenütt, ahová mindennapi dolgod elvezet. Nézz körül, ismerd meg újra székebb hazádat, mert holnapután előfordulhat, hogy *eltévedsz az utcán*.

Tetőig nyúló állványok, vas-tag nádfonatok takarják a házakat, mintha huncutkásan óvna előlünk kulisszatitkaikat a kőművesek. Aztán egy szép napon lebomlik a ház elöl a kulissza, s mi csodálkozunk, mert kitáruul előttünk a csodálnivaló.

Megnyerő az utcakép. Legalább minden tizedik épület előtt állványokat látok. Nemcsak a főútvonalakon és nemcsak a város szívében. Még az olyan eldugott kis utcácskákban is, mint a Madách térről nyúló Éva utca, ahol igazán nem járnak külföldiek, de talán ezer kézen meg lehetne számlálni, hogy hányan ismerik a pestiek közül is.

„Renoválunk!”

Az egyik házat itt is körülfogja az állvány már hetek óta, munkásembereket viszont csak nagy ritkán láthatunk körülötte.

Mi történik az épülettel?
 Megkérem B. Antalt, a kőművest, engedjen föl az állvány tetejére.
 — Ha nem szédül...
 Felkapaszodom a létrán, s két emelet magassággal közelebb vagyok a fellegekhez.
 Itt van mögöttem a mester is. Biztos, ami biztos... Bár innen nem zuhanhat le az ember, jóformán ki sem lát az utcára, mert embermagasságra felemelkedik a védőpalánk. Ezért nem látjuk a dolgozó kőműveseket.

- Mi történik itt?
- *Renoválunk.*
- Az ereszcsonna alá mutat.
- *Ott valamikor leszakadt a csatorna, befolyt az eső. Először a csatornát kell megjavítani, aztán a vakolatot.*
- Mikor lesz kész?
- *Pár nap. Aztán megyünk tovább.*
- Hová?
- *Azt nem tudjuk. Majd szólnak...*

Néhány nap múlva az Éva utcai kőművesek talán valamelyik belvárosi házat teremtik újjá, lehet, hogy a Körúton dolgoznak majd, s előfordulhat az is, hogy valamelyik épülő új lakótelepen csinosítsák Budapestet.

Maradjon meglepetés

A Körúton új épület magasodik. Olykor megnézik a járókelők, mert érdekes, különös, hogy nem látnak az épület körül kőművesruhás embereket. Itt valóban találó a kifejezés, hogy „kulisszák mögött” dolgoznak az emberek, hiszen a deszka- és a nádkulisszák mögött az *operettszínház* épül.

Benézek a kulisszák mögé:
 Két ifjú segédmunkás téglát emel a saroglyán, viszik hátra, az épülő nézőtérre.

- Egyik ezt mondja:
 — *Lehet jegyet váltani!*
 Hátról kiált valaki:
 — *Maltert!*

Két lány azonnal megragadja a láda fogantyúját és játszi könnyen cipelik a hetvenkilós terhet.

A segédmunkás pedig váltig hajtogatja:

— *Lehet jegyet váltani, kérem!*
 — Olyan hamar elkészül?
 — *Azt majd megmondja a vezető kartárs.*
 Nem kérdeztem meg a „vezető kartárstól”, hogy mikor készül el a színház. Legyen meglepetés nekem is, másoknak is, amikor lehull az állványkulissza. Egyet mégis el kell árulni: még nem érdemes jegyekért sorban állni az épület kapujában.

Simon Lajos